

ка съ такиъзы предобры дѣца; а тѣ, потърсена до дълбочина-та на сърдце-то си, молила бо-говы-тѣ да дадѣтъ на дѣца-та-и всичко, что-то е най хубаво на свѣта, и молитвы-тѣ-и были скоро чсти: едвѣмъ се свършило жертво-приношеніе-то, и двама-та братѣ заспали сънь приатенъ и не се пробудили.

Въ храма гдѣ-то сѣ се приставили, възд-вигнали имъ статѣи и паметъ-та имъ до сега се почита отъ всички-тѣ майки, които желѣѣтъ подобны дѣца.“

Послѣ тѣй Крезъ вдигналъ раменѣ и из-выкълъ: „И тѣй трѣва да се умрѣ, за да се увѣримы, чи дали смѣ были благопо-лзчни въ живота си? и не съмь ли щаст-ливъ азъ сто пѣти повече отъ двама-та тѣзи момцы, които си изгубили живота тѣй?—Азъ съмь единъ отъ най велики-тѣ господари, който обладавамъ несмѣтны сѣкровища!“ И изново наченалъ да се хвали съ могощество-то си, и да исчислява богатство-то си.

„Господарь, кзѣнъ мѣ два Солонъ, не счи-тай за вѣчнощастіе-то, съ което ты сега се на-